

Lucie Rousová

Jsem ráda, že jsme na svátky všichni spolu

Slyším ten zvuk, který je mi velmi dobře známý. Otevřu oči a skáču z postele. Nesním pořád, že ne? Abych se ujistila, že je opravdu ten den, беру do ruky telefon. 24. prosince. Je to tak.

Vypnu budík s vánoční koledou a hopem běžím do kuchyně. Bytem se line lahodná vůně vánočky. Mamka s tátou jsou už vzhůru. „Dobré ráno mami, dobré ráno tati! Veselé Vánoce!“ Ukrojila jsem si pořádný kus ještě teplé vánočky a už už snídám. V televizi dávají Mrazíka. „Ty čarodějnice, ty zmije jedovatá!“ vyhrknu hlášku z pohádky a rodiče jednohlasně se mnou. Všichni se smějeme. Ó, jak já miluju vánoční rána.

Už mi táhne na čtyřicet, ale v tento den jako bych zase byla tou pětiletou holčičkou.

Už bude skoro šest, čas na večeři. Automaticky prostírám stůl. Pro mě – pro tatínka a pro maminku. Ani žádné dárky nepotřebuju, jsem ráda, že jsme na svátky hlavně všichni spolu. Večeře je výtečná. „Tohle nikdy nepochopím!“ směju se, „Jak to děláte, že nikdy nezašpiníte prostírání?“ Maminka s tatínkem nemají okolo ani drobek, jen já zas tradičně zaprasila celý stůl.

V televizi jako každý rok dávají Pelíšky. Mamka tenhle film milovala. Ticho. Slyším její smích. „Tohle je přeci česká klasika, to na pořadu našeho večera nesmí chybět!“ Cítím, že je tu vedle mě. S tátou se na sebe i na mě usmívají. Jsem ráda, že jsme na svátky všichni spolu.